

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

برگرفته از: The Cradle – ۹ جنوری ۲۰۲۳*

نویسنده: شارمینه ناروانی

برگردان: سایت «۱۰ مهر»

۱۷ جنوری ۲۰۲۳

پیشبینی‌های سال ۲۰۲۳؟ سالی سیاه با برخی نکات مثبت شگفت‌انگیز

پیه اسکوبار، ستون‌نویس Cradle، که مدت‌هاست گذار به جهانی چندقطبی را پیش‌بینی می‌کرد، می‌تواند همه موارد فهرست پیش‌بینی‌هایش را در سال ۲۰۲۳ علامت‌گذاری کند. او آن را کوتاه و شیرین می‌گوید:

«گسترش بریکس BRICS به بریکس پلاس+ BRICS+، با الجزایر، ایران و ارجنتاین در موج اول، و ده‌ها کشور پس از آن. آنها تجارت با ارزهای خود را در اولویت قرار خواهند داد که منجر به یک ارز جایگزین خواهد شد که بین بریکس پلاس+ BRICS+، سازمان همکاری شانگهای (SCO) و اتحادیه اقتصادی اوراسیا (EAEU) مشترک خواهد بود.»

اسکوبار همچنین فروپاشی نهادهای کلیدی اروپایی از جمله اتحاد نظامی فراتلانتیک را پیش‌بینی می‌کند: «با توجه به قطب‌بندی داخلی که امروز در غرب اتفاق می‌افتد، اتحادیه اروپا و ناتو به تجزیه کامل نزدیکتر و نزدیکتر خواهند شد.»

نویسندگان The Cradle پیش‌بینی‌های خود را برای سال ۲۰۲۳ ارائه می‌کنند. موضوع رایج تغییرات عظیم جهانی است، برخی خوب، برخی بد. پیش‌بینی‌ها یک تمرین بسیار دردناک‌اند. در دنیای ژئوپلیتیک، به‌ویژه در دوران زلزله دگرگونی‌های جهانی، پیش‌بینی آنها تقریباً غیرممکن است.

در غرب آسیا، منطقه‌ای افسرده و نادیده گرفته شده که در رقابت قدرت‌های بزرگ به‌عنوان کیسه بوکس در جاهای دیگر عمل می‌کند، بیشتر به حل و فصل نبرد قدرت‌های بزرگ در حوزه‌های اقتصاد، سیاست و جنگ (نیابتی) متکی است.

به جای پیش‌بینی‌های صریح، ممکن است توصیف روندهایی که احتمالاً در سال ۲۰۲۳ بیشتر گسترش خواهند یافت، مفیدتر باشد. اما اجازه دهید ابتداء با چند مورد از مشاهدات خودم برای سال پیش رو بپردازیم:

رویداد تعیین‌کننده سال ۲۰۲۲، جنگ اوکراین بود و اگر درگیری در آنجا رخ نمی‌داد، در جای دیگری این اتفاق می‌افتاد. این اساساً جنگی برای جلوگیری از جهان چندقطبی آینده توسط تک‌قطبی گذشته در حال سقوط است. می‌توانست در تایوان، ایران، کوریا یا حتی ونزوئلا رخ دهد.

در سال ۲۰۲۳، شاهد نشانه‌های آشکاری از اختلال در اتحاد آتلانتیک خواهیم بود. در حالی که سرنوشت و اقبال امریکا و اروپا به‌وضوح در تضاد است، آنطور که اوضاع پیش می‌رود، اروپا دیگر نمی‌تواند از واشنگتن دستور بگیرد. اوکراین این را به وضوح نشان داد. اما اروپا یک انتخاب دارد که آتلانتیکی‌ها سال‌هاست که آن را دیوانه‌وار دفن کرده‌اند.

واقعیت این است که ثروت و امتیاز فوق‌العاده اروپا از نظر تاریخی از منابع آسیایی به دست آمده است و این در سال ۲۰۲۳ مشخص خواهد شد. المان از این که خطوط لوله نورد استریم خود را با روسیه راه‌اندازی کرد، مرتکب اشتباهی نشد. برلین صرفاً آینده خود را تضمین می‌کرد تا این که امریکایی‌ها آن را خراب کردند.

سال ۲۰۲۳ به اروپا یادآوری خواهد کرد که تمایل آن به مرفه ماندن - و ادامه رشد اقتصادی - ارتباط نزدیکی با شرق و آینده خوب «اوراسیا» دارد. به هر حال خلاف اقیانوس اطلس وسیع که متحدان فعلی را از هم جدا می‌کند، آسیا و اروپا از طریق زمینی به هم متصل هستند.

بنابراین انتظار داشته باشید که امسال شکاف بین سهامداران مختلف اروپایی آشکار شود و برای نبرد اوراسیاگرایی در برابر آتلانتیسیسم که سراسر کریدورهای قدرت این قاره را دربرمی‌گیرد، آماده شود. در واقع خود خواهید دید که دنیای تجارت برای اولین بار پس از چند دهه با دولت در تضاد خواهد بود.

در غرب آسیا و اطراف آن، من چشمم به دو تحول است که می‌تواند تأثیرات عمده‌ای بر امور منطقه‌ای و بین‌المللی داشته باشد.

اول، رابطه هند و روسیه است که به سرعت در حال تحول است و سال گذشته از هیچ به‌وجود آمد. این پویایی جدید به‌تنهایی بریکس BRICS را احیاء کرده و خود را در صفحه شطرنج جهانی قرار داده است. دهلی نو با مسکو، اکنون یک شریک قابل اعتماد و مفید برای حل و فصل اختلافات با بیجینگ دارد که کار را برای پروژه‌های ادغام آسیایی بی‌نهایت هموارتر می‌کند.

همچنین، چیزی که ایالات متحده در سال ۲۰۲۲ در نتایج مختلف، از جمله با عربستان سعودی سنگین وزن منطقه، تجربه کرد، واشنگتن را در گرد و غبار پشت سر رها کرد. اما هند یک شکار بزرگ است، و این درهم آمیختگی علایق و منافع هند و روسیه در نتایج متعددی، نمی‌تواند به‌هیچ رو به مذاق آتلانتیکی‌ها خوش‌آیند باشد.

دوم، ظهور مجدد ترکیه به‌عنوان یک بازیگر مهم در غرب و آسیای مرکزی. پس از نزدیک به یک دهه انزوای نسبی ناشی از اختلافات بی‌شمار با اروپا و کشورهای عربی - همراه با یک اقتصاد در حال فروپاشی - ترکیه اکنون رو به رشد است. روسیه اخیراً به انقراض طولانی مدت آن مبنی بر تبدیل شدن به یک قطب بزرگ نفت و گاز اروپا را پیشنهاد داده است و چین نیز به‌دنبال ایجاد بخش کلیدی جاده ابریشم جدید خود از طریق ترکیه است.

در مواجهه با سخت‌ترین انتخابات خود تاکنون در جون ۲۰۲۳، رئیس‌جمهور رجب طیب اردو خان همچون بازنده‌ای مطمئن به‌نظر می‌رسید تا این که جنگ اوکراین شانس او را تغییر داد. یک شبه، کشور عضو ناتو به یک واسطه مورد نظر برای هر دو طرف تبدیل شد و اردو خان هیچ چیزی از دست نداد. در حال حاضر او با بازی زندگی خود، ترکیه

را به‌عنوان یک قطب اصلی سوخت اوراسیا برای اروپا قرار می‌دهد و سعی می‌کند با استفاده از این موقعیت در منطقه، سوریه، عراق، آذربایجان و دیگر کشورهای ترک در قفقاز جنوبی را بدوشد. اردوخان در حالی که از یک‌سو رامحل مناقشه را پیشنهاد می‌کند، از سوی دیگر به‌طرز خطرناکی به درگیری دامن می‌زند. این در هیچ کجا به اندازه مرز بین ارمنستان، آذربایجان و ایران، جایی که رئیس‌جمهور ترکیه بشدت در حال پیشبرد جاه‌طلبی‌های انقره برای هدایت مسیرهای حمل و نقل جدید آسیای مرکزی و تغییر شکل مرزهای آن است، قابل توجه نیست.

ترکیه و سوریه

در پیش‌بینی‌های نویسندگان The Cradle در سال ۲۰۲۳، ترکیه نقش برجسته‌ای خواهد داشت. یقیناً تاشجیان حتی تا آنجا پیش می‌رود که یک جنگ بزرگ جدید در قفقاز جنوبی را در سال جاری پیش‌بینی می‌کند: «محاصره زمینی آذربایجان علیه ارمنه در قره باغ وارد ۳۰مین روز شده است. نیروهای حافظ صلح روسیه به دلیل نگرانی از واکنش ترکیه قادر به رفع محاصره نیستند. در همین حال، باکو، ارمنستان را مجبور می‌کند تا کریدوری را برای اتصال آذربایجان به ترکیه فراهم کند و در نتیجه مرز ارمنستان و ایران را قطع کند.» در حالی که ترکیه به درگیری در یک منطقه دامن می‌زند، به‌نظر می‌رسد که در حال پایان دادن به درگیری‌ها در مناطق دیگر نیز هست. تعدادی از نویسندگان با درجاتی متفاوت از اطمینان، پیش‌بینی می‌کنند که درگیری سوریه و ترکیه در سال ۲۰۲۳ حل خواهد شد.

جیدا کاران معتقد است اردوخان در برنامه‌های خود در رابطه با سوریه فرصت‌طلب است: او می‌گوید: «همه چیز به انتخابات ترکیه بستگی دارد.» محمد سلامی می‌گوید اردوخان برای پیروزی در انتخابات از هر زاویه‌ای کار می‌کند: «او در عرصه بین‌المللی میان اوکراین و روسیه میانجیگری کرد، اما هیچ نتیجه‌ای نداشت. در صحنه انرژی، او قصد دارد ترکیه را به یک مرکز انرژی تبدیل کند، اما این کار آسانی نخواهد بود. اردوخان سپس تلاش کرد روابط خود را با امارات، مصر، عربستان سعودی و اسرائیل بازسازی کند و اکنون در آخرین تلاش خود و اکنون بازنشستگی خود را پس از انتخابات آینده اعلام کرده است.» در یک نکته مثبت تر، زیاد حافظ مستقر در واشنگتن معتقد است که نزدیکی بین سوریه و ترکیه بسیار سریع‌تر از آنچه مردم انتظار دارند پیش خواهد رفت.

«اردوخان باید قبل از انتخابات یک موفقیت بزرگ سیاسی به‌دست آورد. این که آیا سوری‌ها به او خواهند داد یا خیر، دانستن آن آسان نیست. اما این در عین‌حال که امریکا را در سوریه کاملاً در انزوا قرار می‌دهد، برای هر دو طرف سودمند خواهد بود. فکر نمی‌کنم که ناتو و کشورهای منطقه در موقعیتی باشند که بتوانند مذاکرات را از مسیر خود منحرف کنند. زیاد حافظ با امیدواری می‌نویسد: آنچه روس‌ها و ایرانی‌ها به ترکیه ارائه کرده‌اند، نه امریکا می‌تواند و نه اروپا.»

اما حسن ایلاپیک، روزنامه‌نگار لبنانی، در مورد خطرات مذاکرات حس همجواری و نزدیکی، یک بررسی واقع بینانه‌ای ارائه می‌دهد، که در آن بسیاری از ذینفع‌های منطقه‌ای و بین‌المللی دارای منافع هستند. وی پیش‌بینی می‌کند: «امریکا تمام تلاش خود را برای جلوگیری از هرگونه بهبود در روابط ترکیه و سوریه به‌کار خواهد گرفت، حتی تا حد ایجاد رابطه بین ترکیه و کردهای تحت حمایت امریکا.»

«وضعیت اقتصادی سوریه در سال ۲۰۲۳ بدتر خواهد شد زیرا نه روسیه و نه چین کمکی نخواهند کرد؛ ایران در حال حاضر حداکثر تلاش خود را انجام داده است و امریکا همچنان مناطق غنی از منابع شمال شرق سوریه را اشغال کرده و تحریم‌های بیشتری را علیه این کشور اعمال می‌کند.»

ایلیک در مورد دیدار مورد انتظار اردوخان و بشار اسد، رئیس‌جمهور سوریه، هشدار می‌دهد که حتی این نیز با مشکلات جدی روبروست: «ترکیه باید هزینه این دیدار را پردازد، زیرا آسیب‌های زیادی به سوریه وارد کرده و سرزمین‌های آن را اشغال کرده است. اما روسیه برای رسیدن به اهداف ستراتیژیک خود با انقراض، برای یک اجلاس "رایگان" فشار می‌آورد.»

فلسطین، شام و خلیج فارس

ایلیک پیش‌بینی می‌کند که در سال ۲۰۲۳، در سطح منطقه تغییر چندانی وجود نخواهد داشت، زیرا «کل شام در معرض تداوم خصومت ایالات متحده - تحریم‌ها، اشغال نظامی سوریه، تهدیدها، باج‌گیری و فشار در لبنان و عراق» خواهد بود.

سایر کشورهای عربی در درجه اول برای تأمین منافع خود هجوم خواهند آورد. به‌عنوان مثال، امارات متحده عربی پیشنهاد کرده است در گفت‌وگوهای ترکیه و سوریه «برای به‌دست آوردن نفوذ در سوریه پس از جنگ و خنثی کردن نفوذ ایران در آنجا» شرکت کند.

جدا کاران در مورد چگونگی تأثیر بن‌بست قدرت جهانی بر رفتارهای منطقه‌ای می‌نویسد: «کشورهای خلیج فارس، حتی سعودی‌ها، ضعف ایالات متحده را احساس می‌کنند، بنابراین اکنون در حال برقراری روابط سودمند مستقیم با چین و روسیه هستند. من نمی‌بینم که آنها همچنان شرکای سرسخت ایالات متحده در منطقه باشند و ما نشانه‌های بیشتری از آن را در این زمینه در سال ۲۰۲۳ خواهیم دید.»

یک دیدگاه نسبتاً متفق‌القول این است که امسال شاهد تشدید تنش‌ها در فلسطین خواهیم بود.

زیاد حافظ می‌گوید: «دولت دست راستی نتانیاهاو اسرائیل را در موقعیتی نامطمئن قرار داده است. این کشور نمی‌تواند حمله نظامی بزرگی را در داخل فلسطین یا علیه لبنان، سوریه و ایران انجام دهد و همچنین در موقعیتی نیست که قادر به یافتن راه‌های حل سیاسی داخلی و منطقه‌ای باشد. تنش‌ها در کرانه باختری به‌سرعت در حال افزایش است، یهودیان امریکائی دیگر حمایت بی‌قید و شرط نمی‌کنند و توازن قدرت در زمین به نفع اسرائیل نیست.»

حافظ هشدار می‌دهد که «نژادپرستی راست افراطی اعضای کابینه مانند (وزیر امنیت ملی) ایتمار بن گویر، اسرائیل را در شرایطی قرار می‌دهد که دفاع از خود را برای آن غیرممکن خواهد کرد. برخی از این عناصر تلاش خواهند کرد تا یک رویارویی یا درگیری بزرگ را تحمیل کنند، اما این شکست اسرائیل خواهد بود. آنها اگر بکنند «لعنت می‌شوند، و اگر نکنند هم لعنت»، و این مخصصه‌ای است که وضعیت اسرائیل را خلاصه می‌کند.

ایلیک می‌گوید که اسرائیلی‌ها نمی‌توانند مانند گذشته به فراتر از مرزهای خود نگاه کنند:

«در داخل فلسطین، فضاء در حال آماده شدن برای انتفاضه سوم است، در کرانه باختری و اورشلیم - و شاید حتی در داخل سرزمین‌های ۱۹۴۸، همانطور که در ماه مه ۲۰۲۱ شاهد بودیم. زیرا اسرائیلی‌ها تشکیلات خودگردان فلسطین را تضعیف کرده و به تضعیف آن ادامه می‌دهند؛ اقدامات و مجازات‌های خودسرانه‌تری را علیه مردم فلسطین اعمال و تلاش می‌کنند تا وضعیت موجود الاقصی در اورشلیم را تغییر دهند.»

او همچنین معتقد است که اسرائیل حملات خود را به ایران تشدید خواهد کرد، اما حزب الله بزرگترین تهدید امنیتی واقعی آن باقی خواهد ماند. ایلیک افزایش تدابیر بازراندگی محور مقاومت را در سال ۲۰۲۳ را پیش‌بینی می‌کند: «ایران ممکن است عملیات خرابکارانه و ترور اسرائیل - در داخل اسرائیل - را تلافی کند، در حالی که حزب‌الله به پروژه خود برای تأمین امنیت، به تأمین بیشتر راکت‌های هدایت‌شونده دقیق، پهپادها، و شاید حتی راکت‌های کروز ادامه خواهد داد».

ظفر مهدی، روزنامه‌نگار پیش‌بینی می‌کند که در سال ۲۰۲۳، بن‌بست کنونی در مذاکرات هسته‌ای ایران با قدرت‌های جهانی پس از سیل تحریم‌های جدید اخیر از سوی کشورهای غربی مرتبط با ناآرامی‌های ایران در این کشور و اتهامات مربوط به ارسال پهپاد به روسیه - که اساساً با هدف و به دلیل به‌دست آوردن اهرم فشار در مذاکرات وین طراحی شده‌اند، ادامه خواهد یافت.

«علیرغم آمادگی ایران برای بازگرداندن توافق، واضح است که طرف‌های مقابل، دیگر علاقه‌ای ندارند، که بدیهی است چنین وضعیتی تهران را وامی‌دارد تا در سال جاری غنی‌سازی اورانیوم خود را افزایش دهد. مهدی می‌نویسد: در ماه‌های آینده، خود را برای اتهامات بی‌اساس بیشتری علیه ایران آماده کنید و انتظار داشته باشید تا شورای حکام - ناظر هسته‌ای ملل متحد - به دستور امریکائی‌ها، اروپائی‌ها و اسرائیلی‌ها کارزار فشار خود را علیه تهران افزایش دهد.»

او همچنین انتظار دارد که امسال عربستان سعودی، به‌ویژه پس از بازگشت (نتانیا‌هو) دوست محمد بن سلمان، ولیعهد، در تل ابیب به قدرت، «آشکارا در مورد همبستگی خود با اسرائیل» صحبت کند. اما مهدی هشدار داد که این «به ریاض در یمن کمکی نمی‌کند، زیرا انصارالله به سرکوب نیروهای ائتلاف به رهبری عربستان سعودی ادامه خواهد داد و ایالات متحده اکنون برای آتش‌بس بین طرف‌های درگیر می‌جنگد.»

مذاکرات اغلب متوقف شده ایران و عربستان «بنابه گزارش‌ها اکنون قرار است به سطح سیاسی و دیپلماتیک فراروید که می‌تواند پیشرفت مورد نیاز برای پایان دادن به جنگ یمن در سال ۲۰۲۳ را به ارمغان آورد»، به‌ویژه در زمینه روابط نزدیک ریاض با مسکو و بیجینگ که هر دو مشتاق و علاقه‌مند بازگرداندن و حفظ امنیت خلیج فارس، اما در چارچوب یک الگوی جدید منطقه‌ای هستند.

جنگ اوکراین و چندقطنی

با نگاهی اجمالی به جنگ اوکراین، نویسندگان Cradle به نظر از روایت غربی مصون هستند. برای آنها به دلایل مختلف پیروزی روسیه اجتناب‌ناپذیر است، اما به چه قیمتی؟

زیاد حافظ پایان درگیری و برانگر را تا پایان بهار پیش‌بینی می‌کند، عمدتاً به این دلیل که نیروهای مسلح اوکراین بشدت تحلیل رفته‌اند و متحدان غربی آن منابع لازم برای ارائه حمایت کمی و کیفی نظامی بی‌وقفه را ندارند. او به صراحت خاطر نشان می‌کند: «پایگاه صنعتی ایالات متحده بسادگی مجهز نیست و آماده پاسخگویی به این تقاضا نمی‌باشد.» این، و «فشار روسیه بر پوتین برای پایان دادن به جنگ و نه تبدیل شدن آن به یک جنگ فرسایشی.»

البته یکی از گزینه‌های ناتو که چندین نویسنده به آن اشاره کرده‌اند، گسترش درگیری‌ها زمانی است که اوکراین آشکارا شکست می‌خورد: «وارد کردن پولندی‌ها و ارتش‌های سابق پیمان وارسا.»

کارین کنایسل، وزیر امور خارجه اتریش تا سال ۲۰۱۹، بشدت به پیامدهای انرژی این جنگ و چگونگی تأثیرگذاری بر نهادهای اروپائی را در نظر دارد:

«انتظار می‌رود در اتحادیه اروپا رویارویی‌های بیشتری فراتر از مسدود کردن بودجه برای (نخست‌وزیر هنگری) ویکتور اوربان وجود داشته باشد. فساد در داخل اتحادیه اروپا و نهادهای آن گسترده است.»

«تضعیف گسترده واحد پول رایج، یورو، دور از انتظار نیست. این امر واردات انرژی کمیاب را حتی گران‌تر خواهد کرد، به‌خصوص که صورت حساب‌ها هنوز به دلار آمریکا پرداخت می‌شود.» کنایسل هشدار می‌دهد که «فشار بر جوامع نه‌تنها منجر به از دست دادن قدرت خرید و رکود اقتصادی می‌شود، بلکه به ناآرامی‌های اجتماعی نیز می‌انجامد که فراتر از اعتصاب‌ها برای دستمزدهای بالاتر و اعتراضات آب و هوایی در سراسر اروپا خواهد بود.»

از آنجائی که رکود جهانی بر بازارهای کالا فشار می‌آورد و قیمت‌ها را کاهش می‌دهد، او معتقد است که «تولیدکنندگان، مانند آن ۲۳ کشور تولیدکنندهٔ اوپک پلاس، به کاهش تولید ادامه خواهند داد». اما به دلیل «فقدان سرمایه‌گذاری در انرژی‌های فسیلی، که اکنون در مواجهه با ترس از رکود تشدید شده است، قیمت‌ها نیز می‌توانند در هر زمان افزایش یابند». که این اساساً منجر به افزایش نوسانات در بازارهای انرژی در سال ۲۰۲۳ می‌شود.

با این حال، کنایسل در پایان معتقد است: «ما شاهد ظهور بانک‌های جدید، وام‌های جدید، سبدهای ارزی جدید و بدون شک شرکت‌های بیمه جدید به‌جای بانک‌های موجود خواهیم بود.»

نکته: اساساً پایان جنگ‌های جهانی به این شکل است: تغییر نظم قدیمی و ایجاد نهادها و شبکه‌های جهانی جدید - با قوانین و سکنداران جدید.

پپه اسکوبار، ستون‌نویس Cradle، که مدت‌هاست گذار به جهانی چندقطبی را پیش‌بینی می‌کرد، می‌تواند همهٔ موارد فهرست پیش‌بینی‌هایش را در سال ۲۰۲۳ علامت‌گذاری کند. او آن را کوتاه و شیرین می‌گوید:

«گسترش بریکس BRICS به بریکس پلاس+ BRICS، با الجزایر، ایران و ارجنتاین در موج اول، و ده‌ها کشور پس از آن. آنها تجارت با ارزهای خود را در اولویت قرار خواهند داد که منجر به یک ارز جایگزین خواهد شد که بین بریکس پلاس+ BRICS، سازمان همکاری شانگهای (SCO) و اتحادیهٔ اقتصادی اوراسیا (EAEU) مشترک خواهد بود.»

اسکوبار همچنین فروپاشی نهادهای کلیدی اروپائی از جمله اتحاد نظامی فرآتلانتیک را پیش‌بینی می‌کند: «با توجه به قطب‌بندی داخلی که امروز در غرب اتفاق می‌افتد، اتحادیهٔ اروپا و ناتو به تجزیهٔ کامل نزدیکتر و نزدیکتر خواهند شد.»

او می‌گوید که جنگ اوکراین به دلیل «تحقیر کامل ناتو» محرک اصلی این فروپاشی است و پیش‌بینی می‌کند که «اگر جنگ ادامه پیدا کند - آن جنگی ترکیبی خواهد بود»، احتمالاً شاهد «حملات تروریستی علیه فدراسیون روسیه خواهیم بود.»

مشکل سال ۲۰۲۳

امسال، در هیچ کجا، سال آسانی نخواهد بود. مجموعهٔ حوادث در گذشتهٔ نزدیک - جنگ در سوریه، یمن، لیبیا. هدف قرار دادن ایران، چین، روسیه؛ همه‌گیری جهانی و متعاقب آن امنیتی‌سازی؛ ظهور مجدد تروریسم سلفی؛ رکود اقتصادی گسترده؛ شکست جهانی شدن؛ جایگزینی حقوق بین‌الملل با «نظم مبتنی بر قواعد» خود خدمت - همهٔ اینها به فروپاشی سیستم‌های موجود کمک کرده است.

با این حال، اگر بازیگران کارآمد در زمان هرج و مرج با طرح‌های آماده حضور داشته باشند، فروپاشی نباید چیز ترسناکی باشد. واضح است که روش‌های قدیمی کار نمی‌کردند. در اینجا فرصتی برای رفع مشکلات از همان ابتداء وجود دارد. اما سفر دردناک خواهد بود.

بریکس، سازمان همکاری شانگهای و اتحادیه اقتصادی اورآسیا در حال پیشبرد برنامه‌های خود هستند. روابط در حال تقویت است (روسیه - چین، هند - روسیه، ایران - چین، عربستان سعودی - چین، روسیه - ایران و غیره). آتلانتیسیسم نه تنها به این دلیل که آتلانتیکی‌ها شکست خورده‌اند، جایگزین می‌شود، بلکه در همان حال که دیگران جهش‌های کوانتومی به جلو انجام داده‌اند، آنها برای دهه‌ها درجا زده‌اند.

در غرب آسیا، توپ‌های سال ۲۰۲۳ هنوز در هوا هستند. ترکیه، ایران، روسیه، چین، عربستان سعودی، الجزایر، هند، اسرائیل، افغانستان، پاکستان، برازیل، ونزویلا و بسیاری از دولت‌ها، نهادها و تصمیم‌گیرندگان دیگر، همگی در سال جاری اقدامات مهمی انجام خواهند داد. گام‌های زیادی برداشته خواهد شد، برخی موفق و برخی دیگر ناکام. پیش‌بینی همه چیز سخت است به جز این که با ورود به سال ۲۰۲۴ هیچ چیز ثابت نخواهد ماند.

* <https://thecrade.co/Article/Columns/۲۰۱۲۷>

۲۵ دی - جدی - ۱۴۰۱